

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 10

21/5 - 3/6

1977

5. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

TOR HALVORSEN BAK NYTT LØNNSSYSTEM PÅ HYDRO:

Stopp i lønnsglidning og økte lønnsforskjeller. - Opptil 160 kr. i forskjell pr. skift

Det siste året har NAF, LO og Staten vært sterkt bekymret for at de med den kombinerte oppgjørsformen ikke har klart å gjøre "kål" på den bedriftsvis lønnsglidning.

Det nye lønssystemet som nå er innført på Hydro, byr her på løsningen. Bak systemet står bl. a. Tor Halvorsen, som i lengre tid har vært påsatt som ny LO-formann etter Tor Aspengren.

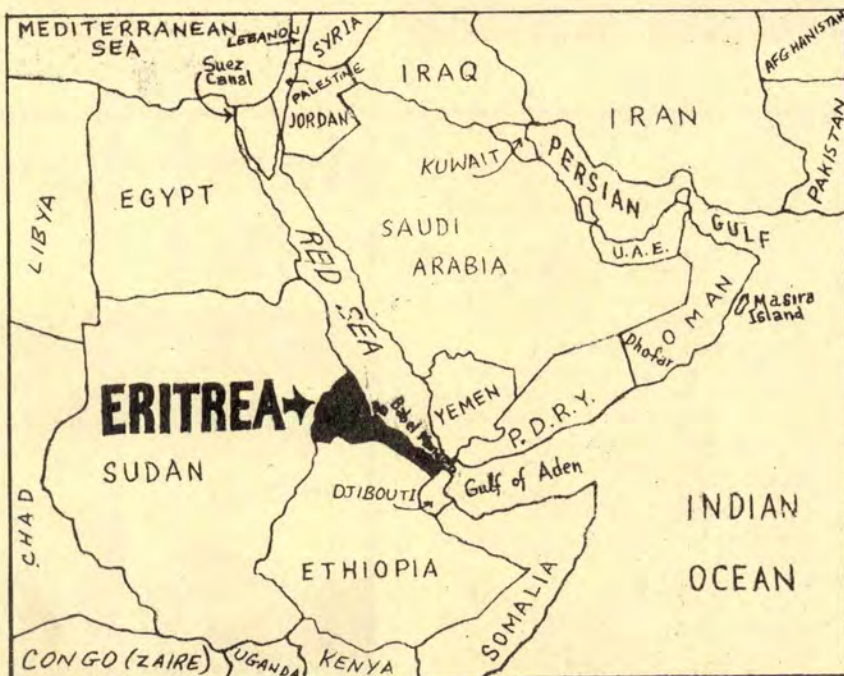
Framgangsmåten for å få kjørt det nye systemet igjennom har i grove trekk vært følgende. Først har en tatt opp forslaget i Hydro-arbeidernes samarbeidskomite, som enstemmig anbefalte det. Deretter i styrene i de forskjellige arbeiderforeningene, bl. a. Herøya Arbeiderforening (HAF), som likeledes anbefalte det. Så holdt HAF

en konferanse for tillitsmennene i de forskjellige gruppene i Folkets Hus, Porsgrunn, hvor 4 av tillitsmennene gikk imot, mens det overveldende flertall anbefalte. Deretter gikk forslaget til uravstemning 3. og 4. mai.

Nest siste uke i april skulle de forskjellige tillitsmennene legge fram

Forts. side 5

Den eritreiske revolusjonen en spydodd mot supermakten USA og Sovjet

den røde Arbeideren brakte i siste nr. et lengre intervju med representanter for Det eritreiske folkets frigjøringsfront (EPLF, The Eritrean Peoples Liberation Front), samt den appell som representanter for EPLF holdt på KA's 1. mai-møte i Oslo og Trondheim, om den eritreiske arbeiderklassens historie og rolle.

Alle som følger med i dagsavisene, vil i det siste ha registrert en økende strøm av nyheter fra Eritrea og Etiopia. Dette har ikke bare sammenheng med framgangen for den eritreiske nasjonale frigjøringsbevegelsen med EPLF i spissen og den økende krisen for den reaksjonære militærjuntaen i Etiopia. Eritrea og Etiopia kommer i brennpunktet for hele verdens oppmerksomhet ikke minst av den grunn at det bygger opp til en bred konfrontasjon mellom de to imperialistiske supermaktenes, USA og Sovjet, i området.

Hvis vi ser på kartet, vil vi se at Eritrea ligger midt inne mellom

Forts. side 2

AV INNHOLDET:

VIETNAM 2 ÅR ETTER

Side 2

BT- ARBEIDERNE OG

ARBEIDSRETTE

Leder side 3

BLI MED PÅ SOMMERLEIR PÅ TROMØYA!

Kommunistisk Arbeiderforbund arrangerer i samarbeid med Kommunistisk Universitetslag den siste uka av årets fellesferie (17. - 23. juli) sommerleir på Tromøya ved Arendal. Alle som sympatiserer med den kommunistiske bevegelsen, kan delta.

Opplegget er blitt noe endret siden det sist ble annonsert (i 1. mai-nummeret av den røde Arbeideren). Det politiske programmet de to første dagene - mandag 18. og tirsdag 19. juli - vil være reservert for Kommunistisk Universitetslags II. kongress. Det vil likevel være anledning for andre enn KULere å være tilstede også da, men de må i så fall utnytte disse dagene til vanlig ferieliv.

Den egentlige sommerleiren - med felles politisk program - starter onsdag 20. juli. Denne dagen er satt av til drøfting av de nærmestliggende oppgaver Kommunistisk Arbeiderforbund står overfor i det partibyggende arbeidet. Torsdag 21. juli blir viet det nasjonale spørsmål, og fredag 22. juli blir den småborgersosialistiske bevegelsen i og omkring AKP, og kommunistenes holdning til denne, tatt opp. Lørdag 23. juli blir det aksjon i Arendal om formiddagen med gatesalg av kommunistisk propaganda-materiale, og avslutningsfest om kvelden.

Vi kan med glede opplyse at representanter for EPLF (Det eritreiske folkets frigjøringsfront) i Norge vil være tilstede og delta i diskusjonene.

Foruten det politiske opplegget nevner vi at leiren byr på ypperlige innkvarteringsforhold i hus m. dusj, felles matservicing, samt gode bade- og fiskemuligheter.

For de som ønsker å være til stede hele uka, blir prisen kr. 300.- og kr. 200.- for dem som deltar fra og med 20. juli. Mat og losji er her inkludert.

Alle interesserte bør hurtigst mulig melde seg på til Kommunistisk Arbeiderforbund, Sommerleir-komiteen, Boks 2863, Kampen, Oslo 5 - seinest 10. juli. Betaling skjer på selve leiren.

Alle er med å bygger landet

For to år siden vant FNL den endelige seieren over amerikanerne og deres lokale marionetter. Med dette

av de to vietnamesiske statene kunne forberedes, og den ble endelig gjennomført i og med opprettelsen av

landet fastslått. Den sosialistiske utviklinga i Nord-Vietnam og erfaringene derfra vil sjølsagt danne grunn-

Vietnam 2 år etter

var den væpnede kampen i Vietnam avsluttet og hele landet var sjølstendig etter over 100 års imperialistisk undertrykking. En fredelig gjenforening

den Sosialistiske Republikken Viet Nam.

Med dette blei også retningslinjene for en sosialistisk oppbygging av

laget for utviklinga i dagens Vietnam. Omforminga av det tidligere kapitalistiske og halv-føydale Sør-Vietnam i sosialistisk retning vil by på mange

La 30 avril 1975, la population de Saigon descend de plus en plus nombreuse dans la rue pour saluer les combattants de Libération.

30. april 1975 i Saigon: Folket feirer seieren

problemer. På landsbygda må kollektivisering og fjerning av føydale rester gjennomføres. Den omfattende private småproduksjonen må erstattes med sosialistisk storproduksjon. Samtidig er det nødvendig å bekjempe den reaksjonære kulturen som framleis har sin grobunn i Sør-Vietnam p.g.a. det tidligere kapitalistiske samfunnssystemet og tradisjonene fra dette.

Vanskene i oppbyggingsfasen blir sjølsagt ikke gjort lettere av de ufatelige ødeleggelser som amerikansk terrorbombing har ført til på jordbruksareal, industri og transportnett.

Under ledelse av arbeiderklassens avantgarde i Vietnams Arbeiderparti vil en med arbeiderklassen i ledelsen skape en sosialistisk stat basert på forbundet mellom bøndene og arbeiderne og med marxismen-leninismen som det ideologiske grunnlag. Slik skal proletarietets diktatur utøves. Etter vår mening er dette en helt korrekt måte å bygge sosialismen på i et land hvor den kapitalistiske epoken ikke er gjennomført. Siden oppbygginga av industri ikke er gjennomført under den tida imperialistene hadde makta i landet vil altså industrireisning bli en oppgave for de revolusjonære kreftene. Denne oppgava vil derfor stå svært sentralt i det krigsherja landet. Industrireisning og modernisering av landbruket vil skape det økonomiske grunnlaget som er absolutt nødvendig for utviklinga av sosialismen i Vietnam. Denne oppgava vil stå sentralt i Vietnam i de nærmeste 15 - 20 år i følge nasjonalforsamlingas første sesjon i 1976.

Vietnam erklærer selv at de vil basere sin politikk på fullstendig uavhengighet og vil ikke tillate at andre land oppretter baser på vietnamesisk territorium. Når det gjelder økonomisk samarbeid, har Vietnam et ganske omfattende samarbeid med Kina og Sovjet fra før 1975. I dag har landet tillatt vestlige selskaper å operere i Vietnam. På denne måten vil landet kunne utvikle produksjonen raskere enn det ville vært mulig uten teknikk fra kapitalistiske land. Samtidig vil et slikt samarbeid også innebære visse faremomenter som f.eks. avhengighet av kapitalistiske stater. Vi håper at vietnameserne sjøl er klar over dette og veit hvordan man skal sørge for å holde på den sosialistiske kontrollen over samfunnsutviklinga. Ved å samarbeide med kapitalinteresser fra USA, Sovjet, Frankrike og mange andre land unngår en f.eks. det avhengighetsforholdet en ville kommet i ved å basere seg på økonomisk samarbeid med en eller noen få nasjoner.

Utviklinga i Vietnam er det i dag all grunn til å glede seg over. Klassekampen fortsetter imidlertid under sosialismen, og bare framtida vil vise om de proletariske kreftene fortsatt vil stå i ledelsen og følge opp Ho Chi Minh's revolusjonære linje.

Eritrea... Forts. fra side 1

Egypt, Sudan og Saudi-Arabia - som er under USA's innflytelse - på den ene siden, og Etiopia, Somalia og Den folke demokratiske republikken Yemen - som er behersket av Sovjet - på den andre siden.

En nasjonaldemokratisk frigjøring av Eritrea, som blir fulgt opp av EPLF's neste mål - sosialistisk revolusjon, vil derfor ikke bare være en inspirasjon og viktig seier for de progressive og en tilsvarende trussel mot de reaksjonære regimene i hele området, men dermed også et stikk i hjertet på supermaktsdominansen i hele Afrika og Midt-Østen.

Spesielt er den eritreiske frigjøringskampen og krisen i Etiopia i ferd med å avsløre den sovjetiske sosialimperialismen og fjerne den siste rest av progressivt anstrøk som dens kubanske hjelpetropper måtte ha. Den etiopiske militærjuntaen, som

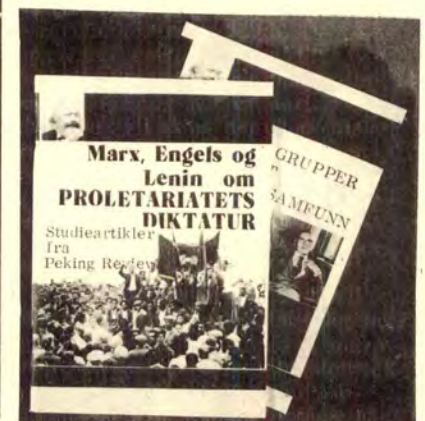
sosialt har basert seg på militæret og de småborgerlige massene, og fra første stund spritert opp sin koloniale undertrykkelse av Eritrea med en ekstrem nasjonalisme, er blitt tvunget til å omgi seg mer og mer med "sosialistiske" fraser for ikke å miste enhver massestøtte. Den har således gjennomført en stor grad av "nasjonalisering", og er i disse dager i ferd med

å mobilisere en større bondehær på flere hundre tusen til bruk mot opprørsbevegelsen hjemme og mot frigjøringskampen i Eritrea. Samtidig har denne politikken - som mest presist kan karakteriseres som nasjonalsosialistisk (slik også EPLF gjør) - nødvendiggjort brudd med USA og tilnærming til et Sovjet som er i ferd med raskt å bygge ut sine posisjoner i hele Afrika. På denne

bakgrunn deltar nå kubanske soldater i treningen av den nye etiopiske bondehæren.

Både den røde Arbeideren og KAS teoretiske tidsskrift - Røde Fane - vil med det aller første bringe mer stoff om utviklingen i Eritrea og i hele området. For bakgrunns materiale - særlig om Eritrea - vil vi dessuten henvise til EPLF's representanter i Norge, som ønsker å gjøre alle progressive organisasjoner og enkeltpersoner kjent med den eritreiske frigjøringskampen. De kan tilby en rekke publikasjoner på engelsk, samt bl.a. en egen kalender og EPLF's jakkemerke. Adressen er: EPLF i Norge, Nordahl Bruunsgt. 22, Oslo 1, rom 65. Skriv helst på engelsk, og be om nærmere oversikt over det de kan tilby. - Materiale kan også fås ved henvendelse til Kommunistisk Arbeiderforbund.

Marxistiske hefter

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.-
Røde Fane pr. år - kr. 28.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

BT arbeiderne og arbeidsretten

Den danske Arbeidsrettens dom mot de streikende typografer ved Berlingske Tidende og de grafiske forbund er oppsiktsvekkende kun ved størrelsen på den boten de streikende og de berørte forbund er idømt. I så måte dreier det seg iallfall om nordisk rekord i Arbeidsrettens historie. Typografforbundet er idømt en bot på en million kroner og hver av de streikende er i domsavsigelsen pålagt et erstatningsansvar på 2400 kroner. Tilsammen dreier dette seg om nærmere 10 millioner.

Grunnlaget for at de streikende ble ilagt bøter, er derimot ikke overras-

kende. I Danmark som i Norge eksisterer det ingen streikerett i de økonomiske kampene i en avtaleperiode. Korporativiseringstendensene som drA flere ganger tidligere har påpekt er et nødvendig resultat av den kapitalistiske utvikling selv, har også for den danske arbeiderklasse fremtvunget illegal kamp. Typografstreiken er illegal i innhold og ble selvsagt også dømt ulovlig - eller som det heter i domspremissene: typografene var "ansvarlig for en rekke overenskomststridige arbeidsnedleggelse."

Det som likevel synes spesielt ved

denne dommen i forhold til de siste års norske arbeidsrettssaker, er at Arbeidsretten idømmer forbundet svære bøter. Dette kan i første omgang antyde at det danske fagapparatets karakter er annerledes enn det norske - at de danske forbund ikke er inkorporert i statsapparatet i samme grad. Den danske Hovedaftalen fra 1960 er imidlertid på alle hovedpunkter identisk med den norske. Et eksempel er §5 i avtalen, som fastslår: "Såvel de to hovedorganisasjoner som de under dem hørende organisasjoner er forpliktet til ikke at understøtte, men med alle rimelige midler at hindre ulovlige arbeidsstandsninger og, hvis ulovlig arbeidsstandsning finner sted, at søge at få den bragt til ophør."

Og det var denne paragraf Arbeidsretten anvendte mot de grafiske forbund. Retten fant på ingen måte at de berørte forbund sto bak streiken eller støttet den. Men i likhet med den kritikken Transportarbeiderforbundet fikk i domspremissene under bryggestreiken, kritiserer den danske Arbeidsretten de grafiske forbund for ikke å ha vært dyktige nok til å spille sin rolle som garantist for arbeidsfreden. Og den danske Kapitals rettsapparat nøydde seg ikke med kritikken - en million kroner i bot skal for fremtiden sikre mer aktiv innsats fra fagapparatets side for å knekke arbeiderklassens økonomiske kamper. LO skal ytterligere styrkes som kamporganisasjon for kapitalistklassen.

Domspremissene gir en frist på fjorten dager før botsbeløpet innbetales. Formannen for de københavnske typografer - Louis Andersen - uttaler at resultatet av en kamp ikke kan gjøres opp i kroner og øre og håper på historiens dom: "Vi er fagbevegelsens martyrer, og jeg håper at det vil medføre, at dansk arbeiderbevegelse vil se med respekt på os i fremtiden. Jeg håper, at dette setter gnisten i gang i dansk fagbevegelse, så det bliver en klassekamporganisasjon, der træder op imod udviklingen og med fasthed og styrke kæmper for beskæftigelse og gode arbejdsvilkår. Hvis det sker, betaler vi med glæde de millioner, det drejer seg om."

For vår del tror vi neppe den beviste del av arbeiderklassen vil respektere denne oppfordringen om med glede å underkaste seg det borgerlige lovverket. Vi tror heller ikke illusjonsmakeriet om å gjøre fagapparatet til kamporganisasjon vil sette noen arbeiderbevegelse i gang, men derimot fastlåse den borgerlige statens grep om arbeiderklassen.

Arbeiderklassen har likevel ikke behov for flere martyrer, men derimot en bevisst fagligpolitisk taktikk som kan styrke dens posisjoner på tvers av det borgerlige lovverket og det statsintegrerte fagapparatet.

Det er denne lærdommen den danske Arbeidsrettens dom peker på. De streikende typografer bør ikke følge forbundenes råd, men avvise Arbeidsretten.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.:	Postboks 2863 Kampen, Oslo 5 Tlf.: 37 63 60
AKERSHUS:	Marie Nordby Bekkevn. 4 2006 Løvenstad
BUSKERUD:	Peter O. Pedersen Solberggt. 10 B 3000 Drammen
TELEMARK:	Harald Baun Grønliiv. 18B, 3900 Porsgrunn
VEST-AGDER:	Jan Erik Ryen, Kongens gt. 48, 4600 Kr. sand.
SØR-TRØNDELAG:	Ingmun Eidskrem, Singsakerbakken 13 7000 Trondheim
NORD-TRØNDELAG:	Ragnar Kristiansen 7510 Skatval
BERGEN:	Morten Simonsen, Sollia 3, Øvstun, 5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO:	Postboks 3815 Ullevål Hageby Oslo 8
BERGEN:	Postboks 29 5014 Universitetet 5000 Bergen
TRONDHEIM:	Postboks 1886 Jarlesletta 7000 Trondheim
TROMSØ:	Hanne Edvardsen Postboks 436 9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

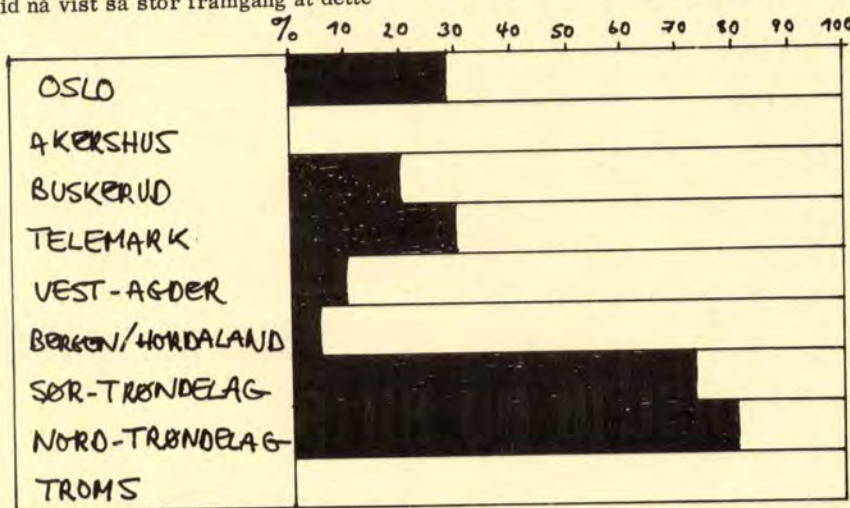
ABONNEMENTSKAMPANJEN: MÅLET BØR NÅS FØR SOMMERFERIEN!

Kampanjen for at samtlige lesere av den røde Arbeideren skal skaffe to nye abonnenter hver fortsetter. Samtidig har samtlige medlemmer av KA og KUL fått i oppgave å skaffe minst 5 nye abonnenter hver. Vi bringer i hvert nummer fylkesvis oversikter over oppfyllingen av denne kvoten i prosent.

Opprinnelig ble det satt som mål at de 5 nye abonnentene skulle skaffes innen nyttår. Kampanjen har imidlertid nå vist så stor framgang at dette

målet bør nås før sommerferien, slik at vi kan sette en ny målsetting for det siste halvåret fram til jul: Oslo har økt fra 17,6% til 28,7, Buskerud er kommet inn med 20%, Telemark med 30, Vest-Agder med 10, og Bergen med 5. Sør-Trøndelag har økt fra 6,6% til 72,6 (!) og Nord-Trøndelag topper fortsatt med økning fra 60 til 80%.

Kampanjen må altså forseres - det fortjener ikke minst det nye trykkeriet som snart skal anskaffes!

abonnementskomiteen, Postboks 2863, Kampen, Oslo 5), og blanketten merkes drA 77. Tegn gjerne gaveabonnenter!

Hvis den enkelte verver etablerer seg som kommisjonær for et gruppeabonnement, føres dette samt antallet opp i stedet for navn.

Medlemmer av K.A. og KUL sender særskilt melding slik de har fått beskjed om gjennom internt skriv.

Abonnementspris pr. år er kr. 30,-

Når det gjelder ikke-medlemmer av K.A. og KUL, oppfordrer vi til å bruke vervetalongen nedenfor ved verving av nye abonnenter. Legg ved særskilt melding om hvem som må tilsendes egen innbetalingsblankett og om hvem som har betalt. Innbetalte penger settes inn på postgirokonto nr. 20 68 427 (K.A., Distribusjons- og

Nyvervede abonnenter:

1. Navn:.....
Adresse:.....

2. Navn:.....
Adresse:.....

Verver:
Navn og Adresse:.....

"HVORDAN SKAL DET GÅ MED FLORENCE?"

Da "studentopprøret" i slutten av 60-åra ebbet ut og ble ført videre i det øvrige samfunnet, var det i stor grad statsansatte tjenesteytere av forskjellig slag som kom til å bestemme premissene for den kamp som spontant ble reist mot følgene av den økonomisk verdenskrise. Bare med største vanskelighet og med bare delvis vellykket resultat har revolusjonære i arbeiderklassen kjempet mot at disse samfunnsgruppene illusjonspregede syn på hvordan kampen mot "staten og monopolkapitalen" skulle føres også skulle få dominere arbeiderklassens egen kamp.

I Norge har denne kampen mot reformisme en spesiell betydning i og med at de reformistiske sosialistene fikk konsolidert seg og bli en relativt sterk organisasjon i f.eks. helsevesen og ved skoler for de revolusjonære sto terkt nok til å by på skikkelig motstand. Hvor spontan i utgangspunktet kampen mot staten er i disse delene av samfunnet, så blir de likevel nesten umiddelbart organisert og avskjermet fra kommunistisk påvirkning av f.eks. AKPs apparat.

For kommunister bør disse forholdene fortelle at kommunistisk propaganda og organisering i disse samfunnsgruppene er viktige - vi kan ikke la småborgersosialistene bygge festninger i ro og fred og på den måten ikke bare føre mellomlagene kamp på avveie, men også få baser for en reformistisk innflytelse i arbeiderklassen. Den pågående "proletariseringa" av AKP-kadre sier litt om hvor konkrete infiltrasjonsforsøkene i arbeiderklassen er.

Av disse grunnene er det spesielt gledelig at det nå dukker opp spirer til en revolusjonær opposisjon i mellomlagene selv. "Helsepolitisk arbeidsgruppe i Oslo" har nylig gitt ut en åttesiders brosjyre som tar opp statens helse- og sosialarbeiderutdanning - og den formørkende motstanden som finnes mot denne politikken, fra Kr.F til AKP.

Brosjyren tar utgangspunkt i statens dilemma: dens forsøk på å planlegge i en kapitalisme den ikke har herredømme over. Det har ikke annen funksjon enn spredning av reaksjonært bakstreveri å gå mot alle statlige reformer fordi de er statlige. Tvert imot må reformene vurderes konkret ut fra de faglige og politiske mulighetene de gir - bare den blindeste kan tro at man i helsesektoren har så mye å miste på dette området, og motstanden mot Stortingsmelding 13 har vært preget av forsvar for utdannelsesformer som mer og mer er kommet i utakt med virkeligheten. Viktigst blir likevel å kjempe ned den innsnevrede fag-gruppens kamp som har preget motstanden. Som brosjyren sier: "Denne småborgerlige og dermed reaksjonære politikken vil ødelegge enhver mulighet for at vi kan få støtte for våre krav i arbeiderklassen. Og uten at vi tar et politisk oppgjør med denne form for interessekamp, er vi dømt til å mislykkes."

KA skal gjøre sitt for at det ikke skal skje. Vi vil derfor komme tilbake i drA med en videre analyse av Stortingsmelding 13.

Brosjyren kan fås fra:
"Helsepolitiske arbeidsgrupper i Oslo"
Ullernveien 81
Oslo 3

"hvordan skal det gå med Florence?"

TIL SKRIFTE OG SOSIALARBEIDERUTDANNING

HELSEPOLITISK ARBEIDSGRUPPE I OSLO

Myrdal 81

203

MARXISTISK HEFTE OM DET NASJONALE SPØRSMÅL

I løpet av vinteren 1977 har vi sett en stadig økende tendens til nasjonalistiske politiske strømninger i Norge. den røde Arbeideren har bl.a. behandlet utslagene av dette i artikler om sosialdemokratiets utvikling i det seinere, militariseringen av økonomien og hvordan den offisielle norske utenrikspolitikken legges opp ut fra en klar målsetting om å gi Norge en gunstigst mulig posisjon i den imperialistiske konkurransekampen. Iveren etter å oppnå konkrete resultater for denne politikken går hånd i hånd med den voksende nasjonalismen, med en ideologi som søker å styrke den borgerlige nasjonalstaten og borgerskapets grep om arbeiderklassen.

Mens DNA på sin side går i spissen for den borgerlige nasjonalismen, må man ikke av dette forledes til å tro at denne form for propaganda utgjør den eneste innenfor det nasjonalistiske spektret. Vi må tvertom samtidig skjerpe vår årvåkenhet og avsløring av den andre retningen i denne sammenhengen, dvs. den småborgerlige

nasjonalismen. Selv om begge bevegelsene i sine konsekvenser fører til den samme konsolidering av kapitalens herredømme og derfor i stort til den samme grusomhet og undertrykkelse, så er det viktig å klarlegge deres forskjellige klassebakgrunn. Dette er av spesiell aktuell betydning for oss nå - ettersom den småborgerlige nasjonalismens norske avantgarde for tiden består av en organisasjon som skamløst kaller seg kommunistisk, og som videre er tilstrekkelig frekk til å påstå at de representerer arbeiderklassens interesser og attpåtil teoretisk vil legitimere sin reaksjonære politikk ved å påberope seg marxismen-leninismens klassikere. Vi har her selvfølgelig det såkalte AKP i tankene.

Som kommunister har vi hele tiden fastslått AKPs objektive funksjon: Å forsøke å vinne hegemoni for de småborgerlige klasseinteressene i arbeiderklassen og å føre arbeiderkamper inn i småborgerlighetens perspektivløse håpløshet og politiske uføre. Det er i denne forbindelse relevant å hen-

vise til den røde Arbeideren nr. 6/77 der en artikkel om mindretallstreiker godt nok dokumenterer resultatene av AKP-gruppens ville og bevisstløse aksjonisme på dette området. Med hovedparolen "Svalbard er norsk land" har denne rabiate bevegelse på ny latt alle hemninger falle og suverent inn tatt lederposisjonen innen militant småborgerlig nasjonalisme.

På sett og vis har AKPs utkjør her gitt organisasjonen en mer markert, men også varselsvekkende dimensjon. Dette har sammenheng med den indre forbindelse som generelt består mellom den småborgerlige nasjonalismen og fascismen, eller mer historisk riktig (med tanke på AKP): den nasjonale sosialismen. Tidligere har AKP som kjent gjort seg bemerket med politiske slagord av lignende karakter når de uten bluferdighet har gått inn for grensestengning og direkte forsvar av nasjonal kapital og eiendom under EEC-striden. Derfor vil også deres siste krav om norsk annekasjon av Svalbard føye seg pent inn i rekken av tidligere soldatsosialistiske anmodninger til borgerstaten som de nå opptrent nok har tatt mer eller mindre "sjølkritikk" på. Anneksjonskravene aksentuerer ytterligere de tendenser og politiske linjer som alltid vil være nødvendige ingredienser i småborgerlig nasjonalisme. Vi er imidlertid av den oppfatning at "Svalbard-saken" nå har løftet AKP-bevegelsen opp på et nasjonalistisk nivå som krever en seriøs historisk og begrepsmessig avklaring og oppgjør med denne bevegelsen fra kommunistenes side. Dette bl. a. for å påvise at vi her forsåvidt ikke står overfor et nytt og tilfeldig sosialt fenomen. Dessverre har historien bydd oss avskrekkende eksempler på paralleller til AKPs såkalte "kamplinj". Kommunistisk Arbeiderforbund har tatt konsekvensen av dette og vil derfor i serien Marxistiske Hefter utgi en brosjyre som behandler nasjonal-sosial-

Forts. side 5

TIL NYE (OG GAMLE) ABONNENTER!

den røde Arbeideren er ikke særlig profesjonell utstyrsmessig sett. Vi håper at dette i noen grad oppveies av den politiske kvaliteten.

Verken dere eller vi har likevel grunn til å være fornøyd med status quo.

For å nå lenger og bedre ut trenger vi først og fremst nytt trykkeriutstyr, slik at vi kan trykke i større format og komme ut med en mer ryddig og brettet avis - i stedet for den nåværende stiftede utgaven.

Nytt trykkeriutstyr vil nå bli anskaffet innen maksimum et år. Jo raskere og mer økonomisk støtte vi mottar av alle interesserte, jo hurtigere vil dette skje. Symbolske obligasjoner på kr. 10.-, 50.- og 100.- til støtte for trykkeriet kan be-

stilles fra KA, Pressefondet, Postboks 2863, Kampen, Oslo 5.

For å få fullt utbytte av et nytt trykkeri - og i neste omgang komme ut enda hyppigere - trenger vi imidlertid flere abonnenter. På denne bakgrunn oppfordrer vi alle lesere som mener at den røde Arbeideren fortjener å bli lest av langt flere, til å ta aktivt del i vår nystartede abonnementskampanje, som er omtalt på annet sted i avisa.

Til slutt vil vi understreke at avisa politisk sett bare kan heves opp på et høyere nivå og bli mer allsidig gjennom aktiv korrespondentvirksomhet fra alle interesserte lesere. Send inn innlegg om både lokale saker av allmennpolitisk interesse, om allmennpolitiske emner, diskusjonsinnlegg og eventuelt kritikk av avisa!

LO OG ORDEN I SVERIGE

Den svenske politietaten har hatt mye å gjøre i forbindelse med den såkalte "terroristsaka". Sikkerhetspolitiet har fengslet og utvist en rekke utlendinger uten at noen rettssaker har vært gjennomført. Videre har en konstatert at politiet de siste åra er blitt rustet opp med flere og flere våpen, innbefatta panserkjøretøyer og tunge våpen. Nå skulle en kanskje tro at hele den såkalte "venstrefløyen" i Sverige ville bekjempe politiet som jo er et av borgerskapets midler til å undertrykke arbeiderklassens kamp.

Dette er imidlertid ikke tilfellet. I "Folket i Bild/Kulturfront nr. 4 77" skriver Jan Myrdal, medlem av "Sveriges Kommunistiske Parti", en artikkel kalt "Lov og orden II". Et kort sitat fra artikkelen: "Alltså: Vi står for lag og orden. Vi står på polisens side såväl i kampen mot brottsligheter som i polismännens kamp för bättre lön. Til skillnad från höga vederbörande inom den reformistiska arbetarrörelsen står vi fast vid arbetarklassen og rörelsens moral". Ellers kan vi opplyse at "SKP" nylig har ekskludert en del medlemmer for høyreavvik (!). Vi skal spare leserne for gjetninger om hva for slags politiske holdninger som måtte ligge til høyre for Jan Myrdal.

Til slutt står det igjen å opplyse at det såkalte "SKP" er søsterparti med "nære og varme forbindelser" til vårt hjemlige "AKP".

LO-KONGRESSEN

LO-kongressen trer sammen i disse dager. På forhånd er det lykkes DNA og LO-ledelsen å legge et røykteppe over de viktige sidene ved kongressen - ved hjelp av "AKP". Dette vil også bli forsøkt under og etter kongressen - av en samlet borgerlig presse og kringkasting. "AKP"-representantene vil utvilsomt bli viet den største oppmerksomhet.

den røde Arbeideren vil imidlertid i neste nr. gi en brei dekning av de delene av kongressen som er av betydning for arbeiderklassen og dens interesser.

NB!

Nasjonalsjåvinistene i "AKP" var ikke heldig med sin 17. mai-demonstrasjon i Oslo, der de bl.a. gikk under parolen "Mot sjåvinismen". (Tjuven roper: Stopp tjuven!) Oppslutningen var elendig - ca. 1000 deltakere (mot f.eks. 8500 1. mai). Dette betyr bl.a. at det også innen "AKP"s egne rekker fins adskillige som syntes at dette gikk over alle grenser, og foretrakk å sitte hjemme.

Spesielt gledelig var det at utenlandske arbeidere - trass i de iherdigste forsøk på mobilisering av dem - fullstendig viste 17. mai-demonstrasjonen ryggen.

Det eneste demonstrasjonen kunne skilte med som prov på de hule frasene om "internasjonalisme", var en appell fra en representant for ELF - den reaksjonært-borgerlig ledede del av frigjøringsfronten i Eritrea!

systemet i gruppene. På forespørsler fra medlemmene om hvorfor en ikke kunne få se hva systemet gikk ut på, fikk en til svar at tillitsmennene ikke kunne levere ut papirene på grunn av mulighetene for lekkasje til pressen. Dagen etter blei systemet presentert med brask og bram i Telemark Arbeiderblad med en smilende og vel fornøyd Tor Halvorsen på førstesida. Inne i avisa framsto en ikke mindre fornøyd Petter Gundersen, formann i HAF og kommende viseformann i Norsk Kjemisk.

Vel ei uke etter var det altså uravstemning som endte med 2025 ja-stemmer og 1167 nei-stemmer. Motstanden var med andre ord stor, trass i det velsmurte opplegget.

INNHALDET I DET NYE SYSTEMET: SPLITT OG HERSK

Samtidig som sosialdemokrater av alle avskygninger prater høylydt om lik lønn for "likt arbeid", opplever vi her et framstøt i retning av det stikk motsatte, såvel fra LO/forbundsledelsens side som fra lokale størrelser som Petter Gundersen og viseformann i HAF, Øyvind Rød. Under dekke av å utjevne forskjellen mellom arbeidere og funksjonærer er systemet som splittelsesframstøt betraktet det beste som er kommet her i landet til dags dato.

Hvis en sammenlikner det nye systemet med det gamle som nå utgår og forøvrig var jævlig nok, så er det nye verre fordi lønnsreguleringssmulighetene forsvinner med et pennestrøk og avstanden fra topp til bunn øker med 6000 kr. i året.

I det gamle systemet var det ca. 15 15 000 kr. i forskjell mellom nyansatte

Petter Gundersen (ny nestformann i Kjemisk?) - også fornøyd.

og topplønte. Denne forskjellen øker nå til kr. 21 000.

Videre skal overtidsgodtgjørelsen beregnes individuelt, med den følge at to mann som står side om side og gjør samme jobb, vil kunne få en forskjell i timelønn på hele 20 kr. Dette vil utgjøre 160 fr. pr. skift i lønnsforskjell.

Plasseringen på lønnskalaen skal avgjøres av deltakelse på interne bedriftskurs, som for skiftarbeidernes vedkommende delvis må tas i fritida. - De som ikke deltar på kurs vil aldri kunne nå toppen, noe som vil ta minimum 18 år.

Samtidig settes det en stopper for den lokale lønnsregulering ved at bonusordningen bortfaller, altså muligheten til merinntekt ved produksjonsøkning. Petter Gundersen sier i intervjuet i Telemark Arbeiderblad 22/4 at alle former for "prestasjonslønn" vil forsvinne. Dette er helt riktig hva angår "lønna", men "prestasjonen" vil fortsatt bli den samme - ja, øke ytterligere på en svært lite fordelaktig måte med det nye kurssystemet. I merknad 3 i Lønnsystemutvalgets utkast står det følgende: "Begge parter er klar over at produktivitetsnivået kan bli negativt påvirket ved opphør av bonus- og akkordordningen. De forplikter seg seg derfor til å gjøre hva de kan for å holde dagens produktivitetsnivå og eventuelt drøfte aktuelle tiltak hvis dette skulle vise seg nødvendig." Disse linjene vet nok bedriften å bruke når det måtte bli nødvendig.

HAF-STYRET OG DE LAVTLØNTE

Det som de fleste av mindretallet så seg forbanna på, var selvfølgelig mangelen på solidaritet med de lavere lønte arbeidskameratene og dermed svekkelsen av klasse solidariteten i arbeidsstokken i det hele tatt. Her hadde Øyvind Rød en god forklaring på et gruppemøte i den nye lut-fabrikken. På spørsmål fra et av medlemmene om hvor det blei av solidariteten med de lavere lønte svarte Rød at de lavere lønte skulle føle seg solidarisk med de høyest lønte i systemet!

Det faller ikke så vanskelig å tru Rød på hans ord, da han sjøl som fastlønnt tillitsmann skal ha topplønn i lønnsklasse III med et tillegg på kr. 3000 pr. år.

Nøkkelpersonene i det nye opplegget blir i det hele tatt godt belønnet. Når Petter Gundersen rykker inn i Kjemisk

som nestformann, blir Rød høyst sannsynlig ny formann i HAF. Tor Halvorsen, som opprinnelig rykket inn i det sentrale LO-byråkratiet etter "sterk" innsats i rasjonaliseringsprosessen på Hydro i 60-åra, kan som ny LO-formann skilte med også det nye lønssystemet på Hydro.

Tor Halvorsen - påsatt som ny LO-formann - godt fornøyd.

HVA MÅ GJØRES?

Det nye lønssystemet på Hydro har gitt hele arbeiderklassen i landet klar beskjed om hva slags type framstøt som vil komme fra LO, NAF og staten for å ta knekken på den bedriftsvis lønnsregulering.

Når det gjelder arbeiderne på Hydro, kan systemet bare brytes gjennom selvstendig initiativ og krav fra grunnplanet - på tvers av det nye lønssystemet.

På tross av "AKP"s påstander i en lokal løpeseddel dreier ikke spørsmålet seg om å "forsvare fagforeningenes sjølstendige forhandlings- og streikerett" og "den enkelte fagforeningas demokratiske rett til sjøl å forkaste et forhandlingstilbud".

For det første har gjeldende arbeidstvistlov og Hovedavtale for lengst gjort disse "rettene" til illusjoner - annet enn som en rett arbeiderne hver enkelt gang må tilkjempe seg på tvers av lover og avtaler.

For det andre har det lokale fagforeningsapparatet her ikke blitt utsatt for "angrep", men omvendt vært drivhjulet bak det nye lønssystemet - noe som viser at samtidig som alle klassebevisste Hydro-

arbeidere må aktivisere seg i det faglige arbeidet for å tilbakevise LO-apparatets stadige framstøt, må den direkte kampen føres under arbeidernes egen kontroll og uavhengig av det faglige apparatet.

Dette gjelder mer enn noensinne på Hydros forskjellige bedrifter etter innføringa av det nye lønssystemet.

Korrespondent/Porsgrunn

Marxistisk... Forts. fra s. 4

ismens politisk-sosiale tankegods og røtter mer utførlig. Dette vil bli gjort på bakgrunn av en sammenligning av venstrefløyen i 20-åras tyske naziparti med vårt hjemlige AKP. Vi skal her bare summarisk berøre temaer som brosjyren mer utførlig vil ta opp.

Som vi tidligere har hevdet, vokste den tyske nazismen i 20- og 30-åra fram på en delvis småborgerlig "anti"-kapitalistisk bevegelse. De fremste talsmenn for denne strømmingen fant man i Ernst Røhm og brødrene Strasser rundt kamp- og voldsorganisasjo-Sturmabteilung (SA). Dette var personer som eksplisitt uttalte småborgernes kamp mot finanskapital og monopoler samt uttrykte ønsket om å skru historiens hjul tilbake idet deres sosiale ideal i første rekke var den nasjonale og jordbundne tyske bondeklassen.

En vel så interessant og typisk representant for denne venstrefløyen finner vi etter vår mening imidlertid i Joseph Goebbels, særlig hans utgave fra 1925-30. Goebbels oppfattet seg selv som nasjonal socialist, nettopp med vekt på ordet socialist i den nasjonale og jordbundne tyske bondeklassen. En vel så interessant og typisk representant for denne venstrefløyen finner vi etter vår mening imidlertid i Joseph Goebbels, særlig hans utgave fra 1925-30. Goebbels oppfattet seg selv som nasjonal socialist, nettopp med vekt på ordet socialist i den nasjonale og jordbundne tyske bondeklassen. En vel så interessant og typisk representant for denne venstrefløyen finner vi etter vår mening imidlertid i Joseph Goebbels, særlig hans utgave fra 1925-30. Goebbels oppfattet seg selv som nasjonal socialist, nettopp med vekt på ordet socialist i den nasjonale og jordbundne tyske bondeklassen.

ALDRI ATOMKRAFT I KAPITALISTENES HENDER

I alt for lang tid har småborgerlige "nullvekst"-profetier og "undergangs"-profetier fått råde grunnen aleine i miljø-debatten. Dette til tross for at miljødelegginga i hovedsak rammer arbeiderne. Kapitalismen tvinger dem til å selge helsen si, bit for bit i produksjonen. Steinarbeiderne har sin si ikose, sveisere får siderose, asbestproduksjon gir asbestlunge, platarbeidere og gruvarbeidere rammes av ulike typer kreft o.s.v. Lista er uendelig lang, og felles for alle disse yrkessykdommene er at de skyldes kapitalismens rovdrikt på arbeidskraft. At en mengde giftstoffer som brukes i produksjonen har alvorlige skadevirkninger, betyr mindre enn kapitalismens profitt. Kampen mot rovdrikt på mennesker og natur er følgelig en del av kampen mot det kapitalistiske utbyttersamfunnet, og må føres ut fra arbeiderklassens interesser.

Liksom arbeidsmiljøet er knyttet til den kapitalistiske produksjonsmåte, så gjelder det i samme grad atomkraften. At atomkraften i borgerskapets hender er en trussel mot denne og kommende generasjoner, viser dagens miljødelegging klart. Klassebevisste arbeidere må se atomkraften i sammenheng med det kapitalistiske utbyttersystem, og føre en bevisst kamp mot atomkraft under kapitalismen.

Samtlige atomkraftverk til nå bygger på fusionsenergi, d.v.s. energi som frigjøres ved spalting av tunge atomer (som uran). Ved den motsatte reaksjon, fusjon, der to lette atomer forenes, frigjøres også energi, men uten den samme radioaktive stråling. Det er denne form for kjerne reaksjoner som skjer på sola. Selv om den frigjorte energi pr. fusjon er langt mindre enn pr. fusjon, så blir

energi-produksjonen. Først når profitten er avskaffet som regulator, kan atomkraften tjene til å frigjøre menneskenes trelbinding til arbeidet. Økonomiser som ser arbeid i seg sjøl som et gode, oppfordrer vi til å klatre opp i trærne igjen og la halen gro ut igjen! Atom-kraften reiser ikke bare "tekniske" problemer. I Europa er to oppbevaringsanlegg for radioaktivt avfall i drift. I La Hague i Frankrike streiker arbeiderne i måneder i fjor. Radioaktiviteten var livsfarlig høy. Ved det ene anlegget i Windscale i England har man mange tilfelle av leukemi (blodkreft), som med all sansynlighet skyldes stråling fra plutonium i anlegget. De fleste arbeiderne ved Windscale er i tillegg blitt impotente. Ved et atom-kraftverk i Norge blir avfallsproblemet eksportert bort til engelske eller franske arbeidere. Proletariatets internasjonale klasse solidaritet krever at vi går mot atom-kraft i Norge!

Et annet viktig problem i atom-kraftlikevel energien pr. masseenhet større. Men ettersom denne form for energi-produksjon antas å falle dyrere enn fusionsenergi, er de tekniske problemene for industriell utnyttelse av fusions-energi ennå delvis er uløste. Også her er kapitalismens lønnsomhetskriterium det avgjørende, at skadevirkningene er mindre, er underordnet.

At det i dag er uløste tekniske og sikkerhetsmessige problemer forbundet med atomkraft, er ingen grunn til å avvise atom-kraft på prinsipielt grunnlag. Men en forutsetning for å løse disse problemene er at arbeiderklassen har statsmakten, og utøver sitt klasse-diktatur også over

debatten gjelder sikring av atom-kraftverkene. Et reaktorhavari, der f.eks. ikke nedkjølingen fungerer, vil føre til at en hel landsdel blir ubeboelig. Flere tusner dør, titusner rammes av kreft. Selv om sansynligheten for at dette skal skje "tilfeldig" er svært liten, er faren for sabotasje til stede. Politi-overvåking, ansettelseskontroll o.s.v. blir følgende. Arbeiderklassen vet hvilke interesser borgerskapets voldsapparat tjener, og kampen mot atom-kraft er en forutsetning for å bekjempe utviklingen av et politistat som f.eks. i vest-Tyskland. Særlig fra sosialdemokratisk hold blir det hevdet at atom-krafter en forutsetning for å bevare industriarbeidsplassene. Men skyldes arbeidsløsheten i dag energimangel? Når verftsarbeidere blir satt på porten så skyldes ikke dette energimangel, men overproduksjon og kaos innen skipsbyggingsindustrien. Dertil kan det økte energibehovet dekkes gjennom oljekraftverk, og fortsatt utbygging av vannkraft i noen grad. "alternative energikilder" som sol- og vindenergi betyr lite for norske forhold. Derfor er forskere ved NTH i gang med å utvikle teknikker for å utnytte bølgeenergien. En fortsatt forskning på dette området er i arbeiderklassens interesse, og har vår fulle støtte. I all miljødebatt vil vi kommunisere påpeke den sløsing og urasjonell produksjon som følger av den private eiendomsrett til produksjonsmidlene. Vi må vise hvordan miljødelegging og rovdrikt på natur og mennesker, er en nødvendig del av det kapitalistiske utbyttersamfunnet.

sej.

Med dette er det naturligvis ikke tale om at Goebbels ikke mobiliserer arbeiderklassen på et småborgerlig grunnlag. Tvertom så gjør han nettopp dette, men for ham er det om å gjøre å vekke nettopp proletariatets kampvilje mot "håndfullen av de herskende parasitter", for å uttrykke seg med AKP og han selv. I sammenheng med dette blir det selvfølgelig nødvendig å trekke fram AKPs såkalte "klasseanalyse". I det store og det hele må et vesentlig formål med brosjyren bli å påpeke hvor velsmurt AKPs begreper og politiske tenkemåte egentlig passer inn i det Goebbelsske sosiale skjellsordsvokabular. I likhet med nazikoryfeen er også AKP i sin hemningsløse arbeiderheroisering og fetisjisme fullstendig blottet for et objektivt og vitenskapelig fundament for politikken. Det hele løser seg for begges vedkommende opp i den samme hysteriske moralisering og kamp for kampens egen skyld.

Men dette er også det punkt småborgerskapet opererer utfra når det søker å hisse arbeiderklassen til kamp for sine egne snevre og nasjonalistiske klasseinteresser. Og av denne grunn ser vi det nyttige i en gjennomgang av nettopp Goebbels "bidrag til arbeiderklassens kamp" for å avsløre AKPs nasjonale sosialisme. Måtte den alltid forbli en død hund for såvel arbeidere i Norge som i alle land.

Heftet vil foreligge umiddelbart over sommeren.

GENERALFORSAMLINGEN I DNS:

Kommunistene styrket ut av vårsemesteret, tilbakeslag for "konsolidert AKP"

På generalforsamlingen i Det norske studentersamfunn i Oslo 7. 5. der valget sto mellom kandidatstyrer fra AKP ("Raud Front") og kommunistisk Universitetslag (KUL) oppnådde de siste 81 stemmer, de første 719. Dette innebærer en kvantitativ tilbakegang for begge parter sett i forhold til forrige semester, da stemmetallene var henholdsvis 101 og ca. 1700.

Årsaken til dette ligger delvis i at medlemsmøtene dette semesteret har vært svært dårlig besøkt - på grunn av at bare to kandidatstyrer stilte til valg og på grunn av et lite interessant møteprogram. Slik sett betegner de 81 stemmene på kommunistene også rent kvantitativt en konsolidering av en aktiv og engasjert gruppe på nærmere 100 personer på universitetet i Oslo.

Men om det totale stemmetall var mindre nå enn på mange år, gir ikke det hele forklaringen på den kraftige tilbakegangen på 1000 stemmer for Raud Front. Det ble solgt over 2000 medlemskort i vårsemesteret. Når bare 719 personer "manner seg opp" til å avgi stemme på generalforsamlingen, henger det utvilsomt sammen med at KUL gjennom sin deltakelse har presset fram en situasjon der bare de mest konsoliderte sosialistvinistene finner det nødvendig å møte fram for å markere sin avsky for den kommunistiske politikken.

AKP er selv best klar over denne situasjonen. Alle som følger med i "Klassekampens" spalter i disse mai-dager, vet at på det hold er spørsmålet om nasjonen det altoverskyggende spørsmål. Tidligere i semesteret høstet talsmenn fra AKP trumfklopp i salen for forslag om å hive ut alle russiske arbeidere fra Svalbard. Før 17. mai kan vi lese intervju med "Jørgen, 11 år" i "KK" - en tydeligvis oppvakt representant for de små borgere som begrunner sin feiring av 17. mai med at norsk sjølråderett i dag er begrenset ved at "det er mange utlendinger i landet". Og fremmedarbeidernes deltakelse i feiringen av

samme dag blir begrunnet med at disse tilhører "den norske befolkning".

For AKP ble generalforsamlingen i DNS en anledning til å prøve seg på en teoretisk begrunnelse for liknende nasjonalsosialistiske utkjør i framtida. De la fram en resolusjon, som vil bli gjengitt i sin helhet i neste nummer av Røde Fane, der de tok til orde for å gjøre 17. mai til en dag "mot klassesamarbeid" og der det norske borgerskap ble anklaget for ikke å være nasjonalistisk nok og for å ha "forvandlet" dagen til en dag for å feire privateiendommen og kongedømmet.

Som om den noen gang har vært noe annet!

På gjentatte forespørsler var Raud Front ikke i stand til å svare på hva forskjellen på 1. og 17. mai består i.

Det er klart at det ideologiske grumset Raud Front nå serverer, må

gi enhver person som prøver å begripe AKP's politikk ut fra marxismen-leninismen, en flau smak i munnen, og resolusjonen ble utvilsomt lagt fram som ledd i konsolideringsbestrebelsene i det nasjonale spørsmål, med den klare hensikt å skille av enkeltmedlemmer som ennå har noe politisk fornuft i behold.

KUL's arbeid i og omkring DNS dette og forrige semester har skapt fullstendig nye frontlinjer i den politiske debatten på universitetet. Universitetet SV ligger i dvale, og vil ikke komme ut av den tilstanden uten splittelse langs de ideologiske skillelinjene som nå er trukket i DNS: mellom det småborgerlig-nasjonalsosialistiske og det proletarisk-internasjonalsosialistiske standpunktet.

Raud Front gjør imidlertid felles sak med SV i sitt forsøk på å konservere gamle problemstillinger. Møteprogrammet for høsten er preget av diskusjonen på "venstresida"

for 10 år siden. Nettopp spørsmålene om klasseanalysen og nasjonalstaten, som nå står i sentrum, glimrer med sitt fravær. Det samme gjør KUL, som selv om AKP i vårsemesteret brukte sju innledninger til å polemisere mot KUL's linje og lar sin presse spy ut publikasjoner på universitetet mot KUL og bare KUL, ikke er tiltenkt så mye som 10 minutters innledning til høsten.

KUL vil for sin del utnytte den politiske offensiven laget nå befinner seg på til fortsatt å stille til valg i DNS, men samtidig satse i langt høyere grad enn tidligere på å skape alternative fora for å trekke inn andre politisk interesserte studenter enn de som under de rådende forhold går i DNS.

17. MAI: HVEM ER NORSKEST I LANDET HER?

(en betraktning dagen før dagen)

Fra ulikt småborgerlig hold hevdes det i år at 17. mai, den borgerlige konstitusjonens markeringsdag, ikke bare er en nasjonal festdag, men en nasjonal kampdag. Vi gir vår tilslutning til at kampen - ikke minst i år - bærer preg av småborgerlige saker: Ikke bare småborgerligskapets tradisjonelle krav om beskyttelse mot et truende verdensmarked ("sjølbegring") og kamp mot utenlandsk kapital preger dagen. Disse kravene, som forutsetter nasjonalstaten som ramme, forklarer hvorfor det nasjonale og det småborgerlige utgjør en enhet. Dagen preges imidlertid også av en mer aggressiv nasjonalisme, krav om norske annekasjoner på

Svalbard og av rasisme.

Vi har tidligere framhevet hvor mye mer eksplisitt småborgervenstre uttrykker sine standpunkter når de ytrer seg i kulturell sammenheng. Tilsvarende klart trer deres standpunkter fram når barna skal "veiledes". Vi siterer fra Klassekampens barnespalte om 17. mai (onsd. 11. mai): "Imperialismen vil frata oss sjølråderetten. Vi har... litt mer sjølråderett enn andre land... men Norge er ikke helt fritt. Det er mange utlendinger her, særlig amerikanere. USA har mange fabrikker her... Men på nasjonaldagen vår er det veldig viktig å vise at vi ikke bare tenker på oss sjøl. Fremmedarbeiderne er en del av den norske befolkningen."

Klarere kan det ikke demonstreres hvordan nasjonen for småborger sosialistene er overordnet klasseforhold. Etter sitt verbale oppgjør med rasismen i fremmedarbeider spørsmålet er det fremdeles ikke som arbeider fremmedarbeiderne har interesser iflg AKP. Enten er de en spesiell gruppe med helt særegne interesser eller også dyttes de en 17. mai-slyffe på jakka og får beskjed om å gå i 17. mai-tog som gode nordmenn!

Langt mindre aggressivt, men like fedrelandskjærlig lyder tonene fra det mer forsakte SV, som preker et mer broderlig (og søsterlig!) klasse-samarbeid innen nasjonalstatens rammer. "SV er det norske partiet i landet" sier derfor Berge Furre til Dgabladet, som spør hvordan han føler det å stille som 17. mai-taler i Stavanger.

AKP forsøker på sin side å framstille de krav arbeiderklassen ved visse anledninger har stilt til borgerskapet 17. mai om å oppfylle det borgerlige demokratiet, dvs. krav om stemmerett m.m., som om disse kravene representerte en nasjonalistisk tradisjon i arbeiderklassen i forrige århundre. SV forsøker seg ikke på historieforskning. De tar åpent

opp tradisjonen fra venstre ved århundreskiftet, noe følgende dikt av SV's stortingsrepresentant Ola Langset (Dag og Tid 36-77) illustrerer. Både Michelsen og Nansen ville ha klappet velvillig i 1905, SV!

God 17. mai!

Dag og Tid Nr. 36 - 13. mai 77

17. mai-song

Tone: Mens Nordhavet bruser-

Det lyser av vårgult i landet no, og songglade skarar kjem atter. Sjå barna ber flagga i friske sno med livslust og jublande latter. Hurra for friedom og grunnlovsdag, for land og folk og det reine flagg!

No taktfaste tonar og trommeslag til toget og fanane lokkar, for no skal vi feire vår fridomsdag og vandre i feststemte flokkar. Du glade syngande barnemunn, du gjev oss andre ei høgtidsstund.

Vi minnest dei ætter som arven gav - dei mange og ukjende kjære som streva i armod på land og hav og skape vår friedom og ære. Den jord dei rудde med arbeidsshand er arvengull i vårt fedreland.

Dei byggande krefter skal rå vårt land, og verket skal aldri bli ferdig. Vårt mål er å forme med varleg hand eit land som for nordmenn er verdig. Det land vi bygger, må vere som ein heim der alle får hjerterom.

No flagga dei vaier frå nord til sør og folket er samla i glede. Vi kjenner i hjerta dei varme glør som vektes av høgstemte kvæde. Kom nordmenn, la oss med flagg i hand slå brodering om vårt fedreland!

OLA LANGSET

Stort. repr. Sv

Gr...

Han Reiulf Steen skremte meg virkelig her om dagen da han bebudet reformpause. Jeg så for meg de forferdelige virkningene av dette. Heldigvis gikk Reiulf tilbake på alt sammen dagen etter. Jeg burde naturligvis ha tenkt meg dette, men jeg ble så overveldet av det nå så berømte intervjuet. Nå er jeg imidlertid beroliget. Ferden fram mot sosialisme i gamle Norge kan fortsette med samme sjumilssteg som hittil.

Jeg har lest et eller annet sted at enkelte vitenskapsmenn venter en ny istid om noen hundretusen år. Dersom dette skulle være riktig, kan det bli et gigantisk kappløp som ingen har opplevd maken til. Hvis sosialdemokratene fortsatt får sitte ved makten, vil det bli uutholdelig spennende å se hva som kommer først - istida eller sosialismen her i landet. Jeg holder en knapp på isen.

Når alt kommer til alt er det noe koselig med Arbeiderpartiet. Takhøyden er enorm for ledelsen i dette partiet - like høy som den er lav for de små. Se nå på Reiulf. Først står han fram og hevder noe som skaper storm i alle massmedia. Dagen etter trekker han alt tilbake med ulne, sosialdemokratiske talemåter. Tredje dagen blir han enstemmig valgt til formann i landets største parti.

Jeg skal villig innrømme at det fortsatt er enkelte småting jeg ikke helt forstår.

Men jeg var helt med da jeg hørte landsmøtevedtaket om Veig og Dagali. Det ble sagt at det ble en seier for landsmøtet. Ellers er det ingen som vet hva de vedtok. Ved neste korsveg kan de - uansett hva som måtte skje - stå fram og si: I henhold til landsmøtevedtaket - - -